

Entrevista a Rafael Blasco

"No em costarà gens refer-me"

Abans d'explicar els seus silencis per a EL TEMPS

Si esperava l'absolució, o pel contrari no li hauria sorprès una resolució adversa?

—He estat confiat des del primer moment que el desenllaç era l'absolució. Els meus dubtes al llarg d'aquest temps han estat en les maniobres que allargaven aquest procés de la forma tan inhumana com s'ha allargat. Quan tens la consciència tranquil·la, si no confies en la justícia no saps on agarrar-te. Si haguera estat un altre el resultat, hauria estat injust. Ho hauria lamentat molt, però personalment m'hauria quedat igual. M'hauria sorprès molt, perquè hi ha un límit per a desgastar una persona sobre unes bases tan artificials. Jo he comès molts errors al llarg de la vida —sé que no sóc perfecte—, però no he comès cap mena d'irregularitat ni molt menys d'il·legalitat. Açò ha estat una cosa increïble des del primer moment. M'he trobat com en una via d'on no podies eixir i no podies sinó fer exercicis de paciència i intentar superar totes les dificultats.

—El fet que s'haja parlat del cas Blasco i no del cas Paterna, com sembla que s'hauria d'haver fet, zera, ja un indicí de mala fe?

—No és un judici que es fa mitjançant la premsa, però sí per mitjà de la premsa. Des del principi he patit de culpa i de presumpció. He tingut una actitud molt correcta, encara que a vegades he fet desparèixer coses d'on va eixir una mala sensació i sé qui la va provocar. Segada —i no és el cas Blasco— a partir de l'últim judici i segons com ha anat el judici, he contribuït a un judici

paral·lel que m'ha produït molts perjudicis personals, familiars i morals irreversibles. També he de dir que va haver algú al principi que va nominar el cas de forma distinta, amb altres cognoms, però ho taparen immediatament. No van tenir molt d'interès per continuar per aquest cantó.

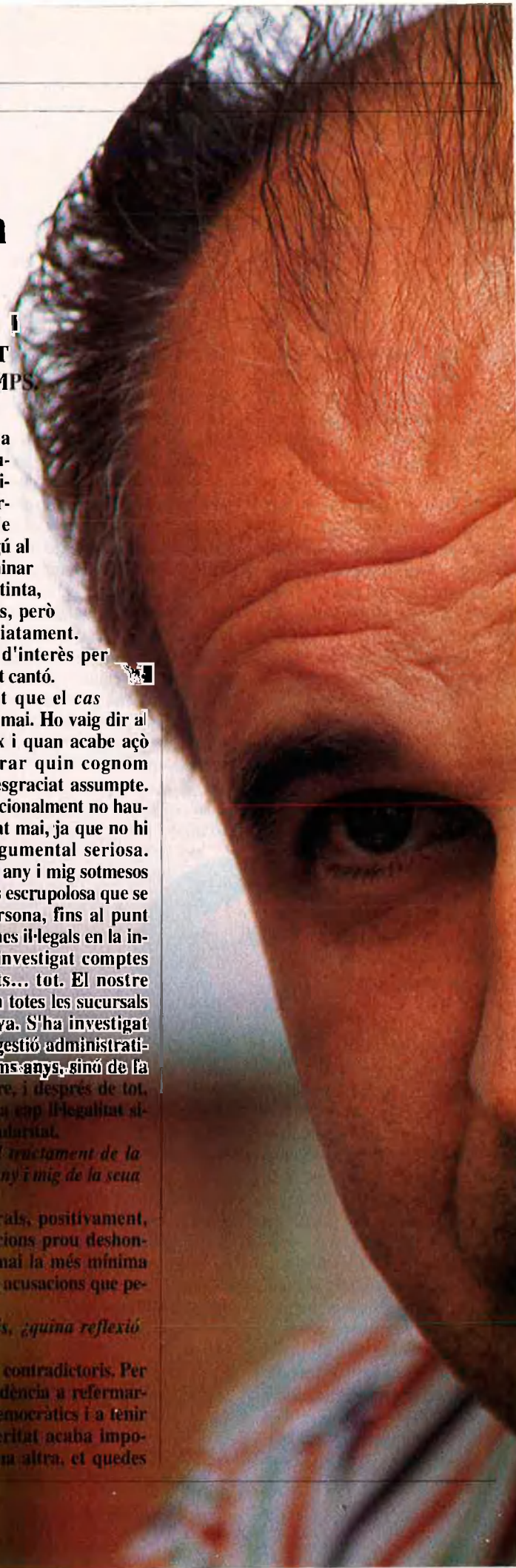
Jo sempre he dit que el cas Blasco no ha existit mai. Ho vaig dir al principi: no existeix i quan acabe açò algú haurà de mirar quin cognom col·loca a aquest desgraciat assumpte. És un procés que racionalment no hauria d'haver començat mai, ja que no hi havia cap base argumental seriosa. Hem estat més d'un any i mig sotmesos a la investigació més escrupolosa que se li pot fer a una persona, fins al punt d'utilitzar mecanismes il·legals en la investigació. M'han investigat comptes corrents, propietats... tot. El nostre nom ha aparegut en totes les sucursals bancàries d'Espanya. S'ha investigat tota l'actuació i la gestió administrativa, no dels dos últims anys, sinó de fa set o vuit anys arrere, i després de tot, no solament no hi ha cap il·legalitat sinó tampoc cap irregularitat.

—Com valora el tractament de la premsa al llarg de l'any i mig de la seua destitució?

—En línies generals, positivament, amb algunes excepcions prou deshonestes. No ha calat mai la més mínima credibilitat sobre les acusacions que pesaven sobre mi.

—Acabat el procés, quin reflexió es fa?

—Tinc sentiments contradictoris. Per una banda, tens tendència a refermar-te en els principis democràtics i a tenir confiança que la veritat acaba imposant-se. Però per una altra, et quedas

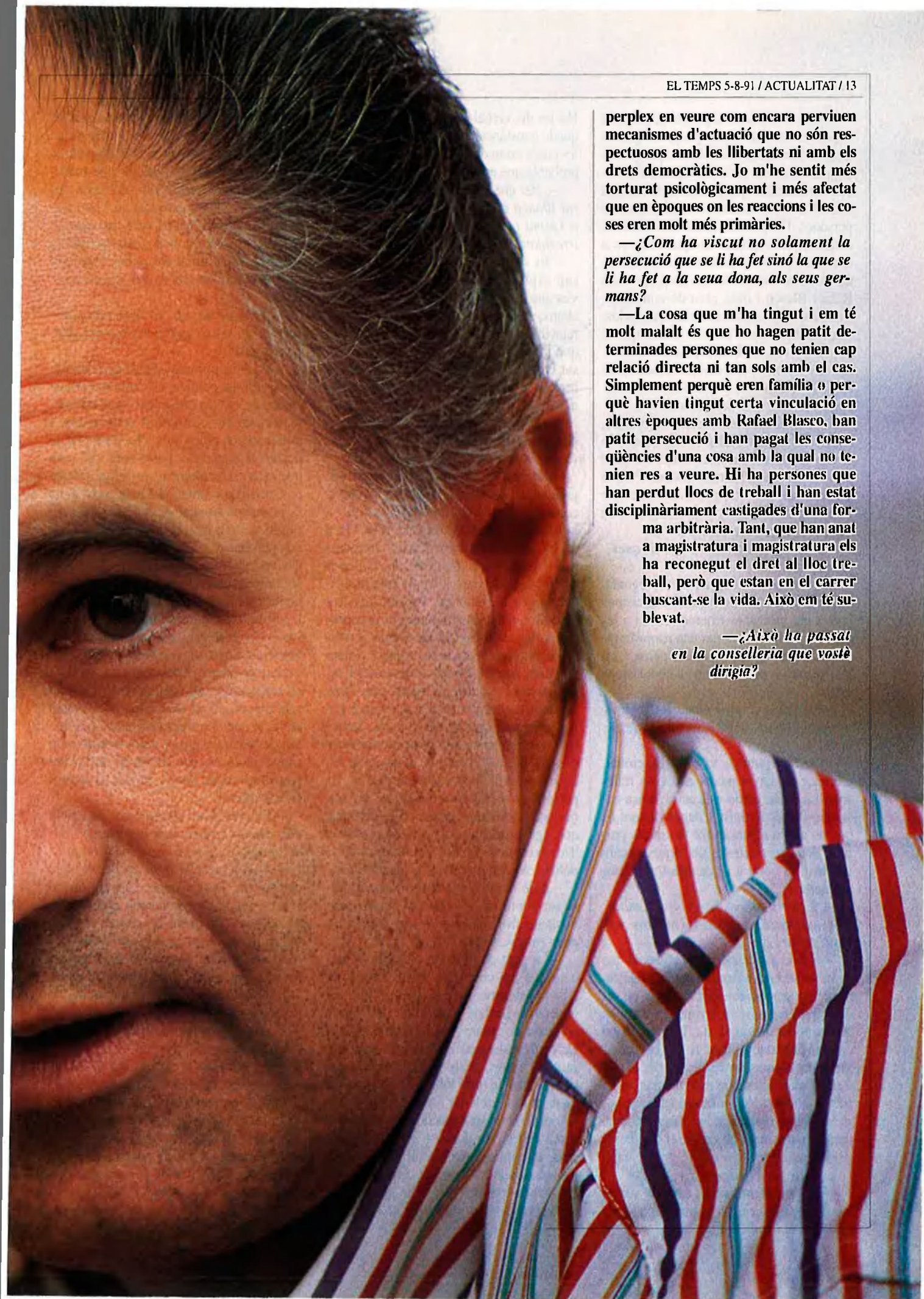

perplex en veure com encara perviuen mecanismes d'actuació que no són respectuosos amb les llibertats ni amb els drets democràtics. Jo m'he sentit més torturat psicològicament i més afectat que en èpoques on les reaccions i les coses eren molt més primàries.

—*¿Com ha viscut no solament la persecució que se li ha fet sinó la que se li ha fet a la seua dona, als seus germans?*

—La cosa que m'ha tingut i em té molt malalt és que ho hagen patit determinades persones que no tenien cap relació directa ni tan sols amb el cas. Simplement perquè eren família o perquè havien tingut certa vinculació en altres èpoques amb Rafael Blasco, han patit persecució i han pagat les conseqüències d'una cosa amb la qual no tenien res a veure. Hi ha persones que han perdut llocs de treball i han estat disciplinàriament castigades d'una forma arbitrària. Tant, que han anat a magistratura i magistratura els ha reconegut el dret al lloc treball, però que estan en el carrer buscant-se la vida. Això em té sublevat.

—*¿Això ha passat en la conselleria que vostè dirigia?*

—Això, per a major vergonya, ha passat a alguns en la conselleria que jo dirigia i a d'altres fora de la conselleria, perquè en alguna època havien estat vinculats al treball institucional que jo havia fet. Resulta ridícul haver-se acarnissat amb aquestes persones. Després de la meua destitució, determinats responsables que entraren a continuació demanaren als treballadors quina classe de relació havien tingut amb Rafael Blasco i quin grau de confiança, d'amistat o de relació laboral i quina classe de compromisos polítics. Coses que ni es plantejaven en el segle passat.

—*De no haver existit diferències entre Joan Lerma i vostè, ¿aquest cas s'hauria pogut resoldre amb normalitat?*

—Amb diferències i sense diferències, aquest cas no havia d'haver saltat mai. No té cap explicació racional ni des del punt de vista de la confrontació d'idees. Perquè prendre mesures disciplinàries sense que una cosa haja estat substanciada, és una actitud molt poc democràtica.

—*¿I què fa saltar aquest cas d'aquesta manera?*

—Jo també em faig aquesta pregunta. No tinc una resposta perquè són decisions preses per instàncies externes a mi i a les quals jo no he trobat mai una resposta racional. Avui en dia encara la pense i no vull pensar-la perquè arribe a conclusions negres.

—*Exactament, ¿què havia passat entre Joan Lerma i vostè abans de la destitució?*

—Des del punt de vista institucional, crec que no havia passat cap cosa rellevant. La meua gestió està ací. L'única cosa que potser ha influït negativament és que un arriba a pensar que té criteris propis i deu d'exposar-los on toque, encara que això et porte a situacions molt compromeses.

—*¿Es cert que va haver dos comitès on es va impedir per tots els mitjans que vostè parlara?*

—Això era una instrumentalització que es va fer de cara a l'opinió pública i de cara als mitjans de comunicació. He de dir que en els organismes interns del partit he dit tot el que havia de dir. I ho he dit tal com ho pensava. Hi ha algú que encara no s'ha refet d'aquestes explicacions, al cap d'any i mig. Igual que externament jo no he fet —ni faré— cap manifestació que poguera deixar malament la imatge del meu partit, internament he dit tot el que havia de dir i molt fort.

—*¿A través d'una carta?*

—Tu tens informacions que són secret. Si m'ho preguntes, no et puc dir que no.

Ho he dit verbal i per escrit. És bo que quede constància en el partit, perquè avui les coses estan d'una manera però demà es probable que estiguen d'una altra.

—*¿Per què la seua ex-directora general Blanca Blanquer va informar primer a Lerma que a vostè de les presumptes irregularitats?*

—És una cosa misteriosa. No li trobe cap explicació. Després, en el judici he vist que no es que es va informar uns dies abans, sinó que hi havia un entramat de relacions i intercanvi d'informacions a les que jo mai vaig tenir accés. No vull pensar en mala fe perquè acabaria amb una imatge molt negativa de la condició humana.

—*¿Es cert que el dia que el jutge va desestimar les cintes com a prova Lerma va interrompre el ple de govern?*

—Ha, ha. Això no ho sé, però la decisió judicial de declarar il·legals les cintes la considere d'una gran transcendència per a la salut democràtica d'aquest país. Per a mi ha tingut més importància en aquest judici la resolució del Tribunal Superior de Justícia declarant il·legals aquestes escoltes que la sentència absolutòria. Les escoltes havien estat portades directament per un fiscal en col·laboració amb la policia al marge dels preceptes legals i violentant drets constitucionals, i declar-les il·legals és un precedent en aquest país i una valentia, no tant per l'efecte que hagen pogut tenir amb vista a aquest judici, perquè les cintes no tenen cap valor incriminadori, sinó per a la resta de la societat. En aquest país els drets i les llibertats de les persones són una cosa que ha de ser respectada per tothom, estiga en la instància que siga: president d'un tribunal, president d'un executiu o siga el cap superior de la policia. Aquest precedent hi contribuirà.

—*Amb la pressió tan forta que hi ha hagut sobre vostè ¿com ha aconseguit mantenir la fidelitat dels seus seguidors en la comarca de la Ribera?*

—La gent de la meua comarca és una gent que em coneix fa moltíssims anys. Abans i després d'estar en el PSOE. En general, la gent de poble té un sisè sentit i no acaba de creure's les informacions que els arriben. Et poden trencar la vida durant un temps, però és molt difícil que acaben amb la trajectòria d'un. Açò ha estat molt fort, molt dur i molt dolorós, però no deixa de ser una anècdota en el context d'una trajectòria política. És molt difícil trencar la imatge que de mi tenien determinades persones, sense que vulga dir que jo sóc excepcional. M'ha ajudat moltíssim la consideració de la gent. En

aquests moments estic aclaparat per les mostres de solidaritat de la gent. He tornat al meu modest lloc de treball després de deu anys i em fa quasi plorar que persones que en tot aquest temps no havia vist em guarden tanta consideració i tant d'afecte. No m'agrada gens, però tinc una popularitat que no puc anar a cap lloc que no s'alegren pel resultat del judici. Això vol dir que la gent no s'ha cregut aquesta *mo-guda*.

—*¿Com pensa refer la seua vida política en un partit que no li ofereix cap possibilitat?*

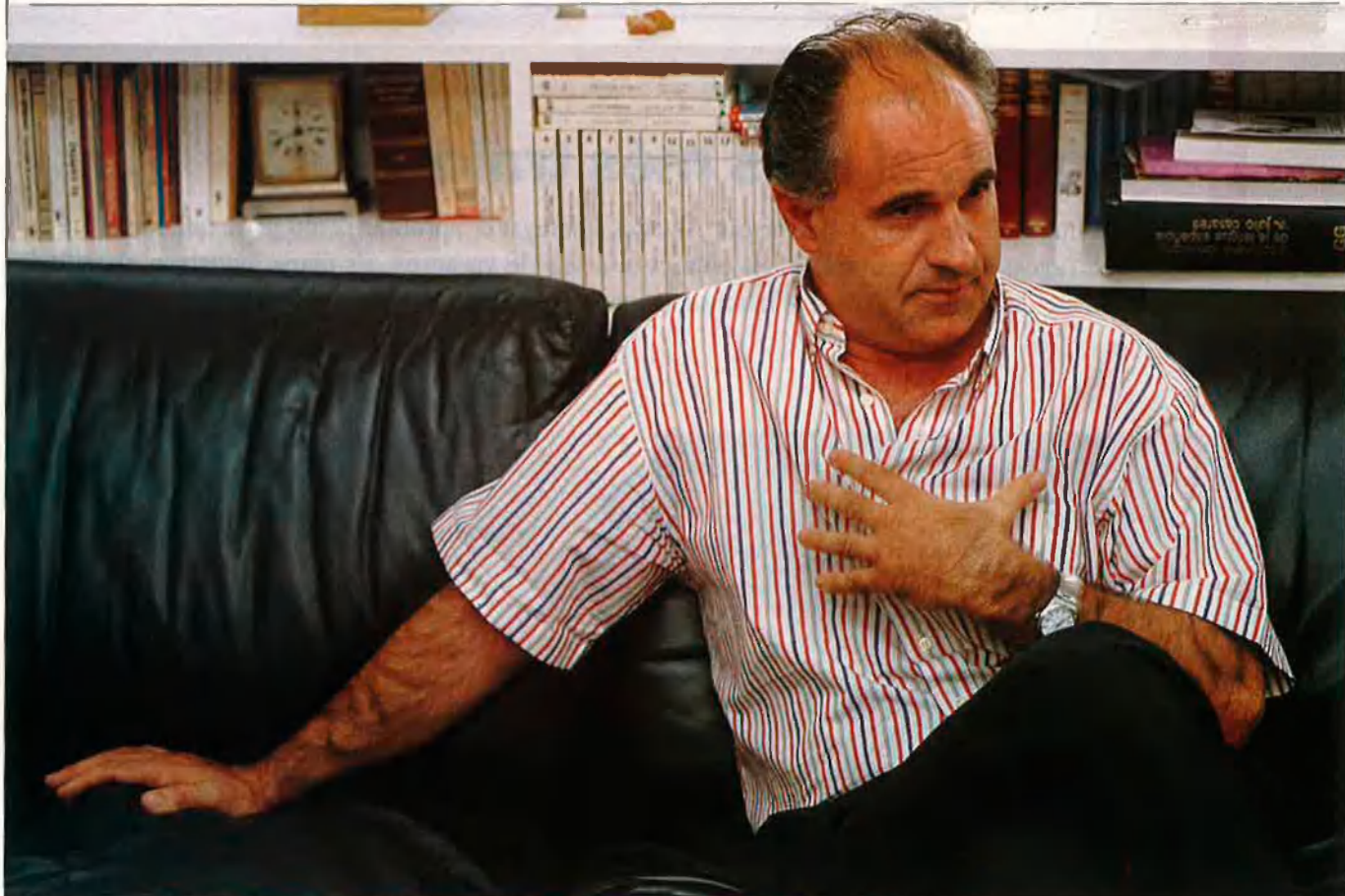
—No és la primera vegada que comence de zero en política. Isc amb una sensació agra, però personalment i professionalment no em costa molt resituar-me. I políticament, pense que s'ha d'adoptar la postura d'assumir les coses com són, cosa que en aquests moments és difícil perquè en determinats àmbits del meu partit hi ha la postura d'amagar el cap sota l'ala. Si s'haguera demostrat que Rafael Blasco era una persona corrupta, el meu partit hauria d'haver obert un judici públic d'anar fins les últimes conseqüències, però com que no ha estat així, entenc que hi ha gent que li resulta molt difícil donar explicacions. No em costarà gens refer-me. En les distintes circumstàncies de l'etapa democràtica, que és quan era possible estar en llocs de responsabilitat, sempre he tingut present un consell de mon pare, que sempre em deia que el primer pensament que havia de tenir si alguna volta ocupava un càrrec públic era que l'havia de deixar. He passat per molts llocs i en tots ha quedat un cert afecte.

—*Emèrit Bono declarava aquests dies que les explicacions que s'havien de donar del cas ja les havia donades vostè.*

—Això li evita haver de fer de portaveu del govern, i per a mi és una satisfacció comprovar la compenetració que té amb mi, si dóna per bones les meues explicacions. Jo me les plantejava de forma més modesta, però si el portaveu del govern les dóna per vàlides vol dir que tinc un nivell de connexió amb els seus punts de vista que em meravella.

—*¿Ha tingut ofertes d'altres formacions polítiques?*

—Sí, però no et diré noms. M'ho he pres com una cosa sense base. És, per part d'algunes persones de les que m'ho han manifestat i no dubte que de bona fe, d'una gran frivolitat i d'un gran oportunisme. Precisament, quan una persona travessa moments difícils i no té el suport que espera tenir, és quan més ha de demostrar que està en un lloc i per un projecte. Jo

"És una veritat incontestable: Lerma no m'ha inhabilitat, m'ha matxacat. Afortunadament, no estic mort".

RAFA GIL

ara podria rendibilitzar algunes coses personalment, però seria d'una exagerada superficialitat per part meua. Estic més identificat perquè no he confós mai els projectes polítics amb què m'he compromés amb les actituds personals, que solen canviar més de pressa del que la premsa dóna a entendre.

—*¿No li ha passat pel cap durant aquest any i mig deixar-se el partit?*

—No, mai. En aquests moments m'agradaria —i ho faré— obrir un període relativament llarg de reflexió personal. M'agradaria disposar de més temps del que he tingut fins ara per a llegir i reflexionar, però sense desvincular-me de la política activa i exigint allò que són drets i obligacions d'un militant disciplinat com jo.

—*¿Entrarà pegant?*

—No ha estat mai el meu estil i crec que no seria oportú. No considere açò un pols personal amb ningú. Crec que aquesta pot ser una bona lliçó per a dignificar la política d'aquest país.

—*Si no és indiscreció, ¿quants diners s'ha gastat en advocats?*

—Precisament avui he estat parlant amb dos familiars per a intentar aconseguir dos préstecs personals que m'evitaran

els interessos que em cobraria un banc. A part de la duresa de tot açò, la broma econòmica està feta per a milionaris, no per a persones que han de viure d'una nòmina prou modesta.

—*Amb vostè convalescent i Ciscar a Madrid, ¿com qualificaria aquesta etapa governamental?*

—El partit hauria de fer un esforç per profunditzar algunes de les coses que ens passen. Al País Valencià hi ha hagut una sèrie de polítics que tenen un balanç de gestió prou positiu i per un motiu o un altre han perdut la possibilitat d'aportar les seues capacitats. Això és molt negatiu per al conjunt de la política del nostre país, que no té una estructura molt sòlida quant a claredat de projecte cultural o d'institucionalització de l'autonomia o de consolidació política. Jo tinc la impressió que aquestes coses s'han devaluat durant els últims anys per la pèrdua de persones que haurien pogut accelerar el procés.

—*¿Què volia dir Lerma quan assegurava que ell no l'havia de rehabilitar perquè ell no no l'havia inhabilitat a vostè?*

—Això és una veritat incontestable: ell no m'ha inhabilitat, m'ha matxacat. Afor-

tunadament, no estic mort.

—*Això va ser un 28 de desembre, ¿en algun moment va pensar que es tractava...?*

—Ha, ha, ha. Si era una innocentada, era d'aquelles de la mili que acaben en la defenestració d'un capità general perquè la broma es massa pesada.

—*Una pregunta de distensió: vostè va estar en el disseny del que havia de ser TVV, ¿s'assembla en alguna cosa al que havia de ser?*

—No té res a veure amb les idees que teníem i no em sent gens identificat amb el que estan fent. I pel que fa al cas, amb tots els respectes pels professionals que hi treballen, crec que ha estat un dels exemples de manipulació més exagerats. Encara estic esperant que m'inviten a un debat obert. El mateix dia de la sentència absoluta encara parlava Canal 9 de venda de terrenys a Paterna, quan s'ha demostrat que no hi va haver tal cosa. Encara estaven en les tesis del fiscal i no en les de la defensa que són les vàlides. Estan per la cerimònia de la confusió. Això explica que les persones que tenim molta il·lusió en el projecte l'hagem perduda.

Miquel Alberola